

Arrest

nr. 300 040 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2022 dient de verzoekster, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 26 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2022 werd ingediend door :

K., T. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Wit-Rusland

geboren te G. (...) op (...).1987

adres: (...)

Ook gekend als: K., T. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar vraag tot internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste Verzoek tot Internationale Bescherming (VIB) werd afgesloten op 12.11.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Een tweede VIB ingediend op 19.10.2020 werd op 22.04.2021 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), het beroep hiertegen werd op 15.02.2022 verworpen door de RVV. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk een jaar en drie maanden voor de eerste en een jaar en vier maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Ook toont dit niet aan waarom betrokkene zich niet zou kunnen richten tot de bevoegde ambassade om van daaruit haar aanvraag in te dienen.

Het feit dat zij sedert 2011 in België verblijft kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft nagelaten om na het negatief afsluiten van haar VIB, het land te verlaten. Bovendien werd haar op 13.05.2013, op 10.03.2014, op 22.06.2015, op 10.02.2020 en op 14.03.2022 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar het herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig verblijft kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat zij talrijke problemen zou hebben in haar land van herkomst en dat haar leven en vrijheid in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar VIB naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar privéleven dat zij in België zou opgebouwd hebben. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de partner van betrokkene eveneens illegaal in België verblijft. De partner kan zich bijgevolg samen met verzoekster naar het herkomstland begeven om zich in orde te stellen met de bepalingen uit de Vreemdelingenwetgeving.

Het klopt daarnaast dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er behalve haar hierboven vermelde partner nog familieleden van haar in België verblijven. In Wit-Rusland daarentegen beschikt zij wel nog over een familiaal netwerk, zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure woont haar moeder en schoonfamilie nog in Wit-Rusland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden getuigenverklaringen voorlegt. Uit deze verklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte en diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Hieruit blijkt ook niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Wit-Rusland uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Vervolgens haalt betrokkene aan dat zij in haar land van herkomst geen netwerk heeft waar zij terecht zou kunnen voor steun en hulp. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Wit-Rusland en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde zij bij het interview in het kader van haar Verzoek voor Internationale Bescherming dat haar moeder en

zus nog in Wit-Rusland verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Wit-Rusland zouden verblijven, noch dat zij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor haar zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene werkbereid is en dat zij een arbeidsovereenkomst kan voorleggen en het feit dat zij reeds in het verleden werd tewerkgesteld kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB negatief werd afgesloten, vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - nl. dat zij sedert 2011 in België verblijft, dat zij alle mogelijke inspanningen zou geleverd hebben om zich de Belgische taal en gebruiken eigen te maken, dat zij zich heel goed zou geïntegreerd hebben in onze samenleving, dat zij heel goed Nederlands zou spreken, dat zij verschillende Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij verschillende attesten heeft bekomen, dat zij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat zij verklaringen voorlegt van vrienden, kennissen en bureaus, dat mevrouw over een diploma beschikt, dat zij een attest van inburgering heeft behaald, dat zij een attest van maatschappelijke oriëntatie heeft behaald, dat zij alhier een appartement huurt en dat zij werkbereid is - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

Op 14 juni 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 26 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam : K., T. (...)
Geboortedatum: (...).1987
Geboorteplaats: G. (...)
Nationaliteit: Wit-Rusland

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K., T. (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is met in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : betrokkene haar partner heeft evenmin een legaal verblijf in België, zij kunnen zich dus samen naar hun land van herkomst begeven om zich in orde te stellen met de bepalingen uit de Vreemdelingenwetgeving.

De gezondheidstoestand : er worden geen medische elementen aangehaald waardoor betrokkene met zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.
(...)"*

Op 11 augustus 2023 wordt een aanvraag voor een gecombineerde vergunning voor bepaalde duur ingediend (*single permit*) met het oog op een tewerkstelling van de verzoekster in België. In deze aanvraag wordt vermeld dat de verzoekster in het buitenland verblijft en tevens wordt een verblijfplaats in Polen opgegeven als het verblijfsadres van de verzoekster.

Op 18 oktober 2023 wordt deze aanvraag door de bevoegde overheid (Vlaamse gewest) ontvankelijk verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de

concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 26 oktober 2023 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“(...)

Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

(...)”

Op 14 november 2023 deelt de verweerder in antwoord op deze beschikking mee dat er voor de verzoekster op 18 oktober 2023 een aanvraag voor een *single permit* werd ingediend.

Ter terechtzitting wordt aan de partijen gevraagd waar de verzoekster verbleef toen deze aanvraag werd ingediend en of hieromtrent al een beslissing werd genomen.

De raadsman van de verzoekster repliceert hierop dat de aanvraag voor een *single permit* werd ingediend in België door de werkgever, dat deze aangevraagde *single permit* werd geweigerd op 23 oktober 2023 (betekend op 30 oktober 2023) aangezien dienstencheques niet een gewone arbeidsovereenkomst uitmaken en dat de verzoekster wel een tijd in Polen heeft verbleven, maar dat hij niet weet waar exact de verzoekster momenteel verblijft.

De advocaat van de verweerder legt ter terechtzitting bijkomende stukken aangaande de voormelde aanvraag neer. Uit deze stukken blijkt dat voor de verzoekster op 11 augustus 2023 inderdaad een aanvraag voor een gecombineerde vergunning werd ingediend. In het aanvraagformulier van 11 augustus 2023 wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de verzoekster in het buitenland woont, op een adres te Opole, Polen. Tevens wordt voor de verzoekster een Pools telefoonnummer opgegeven (telefoonnummer begint met de landcode +48). Tevens wordt in het kader van deze aanvraag een kopie van het paspoort van de verzoekster voorgelegd, waaruit blijkt dat zij in het bezit is van een visum type D voor Polen, geldig voor een periode van 365 dagen met meerdere binnenkomsten van 24 april 2023 tot 22 april 2024, alsook een op 18 juli 2023 gedateerde verklaring van de verzoekster waarin zij stelt sinds december 2021 woonachtig te zijn op het voormelde adres te Opole, Polen. Ook de voorgelegde arbeidsovereenkomst vermeldt dat de verzoekster op dit adres woonachtig is.

Uit deze stukken blijkt derhalve dat verzoekster op het moment van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning in Polen verbleef, alwaar zij wettig verblijf heeft op basis van een visum type D (lang verblijf) dat geldig is tot 22 april 2024. Bijgevolg rijst de vraag naar het actueel belang bij de huidige vordering tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet meer van toepassing is van zodra de verzoekster België heeft verlaten.

De Raad benadrukt dat thans de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing waarbij de door de verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, daar de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er dient op te worden gewezen dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Onder twee cumulatieve voorwaarden, waarvan één het bestaan van buitengewone omstandigheden is, kan deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet echter in België worden ingediend bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft.

De verzoekster diende op 22 maart 2022 te Oostende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in en zij was zodoende van mening dat er sprake was van buitengewone omstandigheden om het niet indienen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. In de huidige stand van het geding dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekster zich na het instellen van het onderhavige beroep naar Polen heeft begeven, alwaar zij wettig verblijft (visum type D). De vraag rijst dan ook welk nadeel de verzoekster thans nog heeft bij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hetgeen, zoals hoger reeds gesteld, inhoudt dat de verzoekster de aanvraag niet in België mag indienen maar zich dient te wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In de huidige stand van zaken staat niets eraan in de weg dat de verzoekster, indien zij nog steeds de intentie zou hebben een machtiging tot verblijf in België na te streven, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet indient, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland (*in casu* Polen).

De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat geen buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden die rechtvaardigen dat de verzoekster de aanvraag in België in plaats van in het buitenland indient, kan haar in voorkomend geval dan ook geen nut of voordeel meer opleveren, daar zij zich naderhand naar het buitenland (Polen) heeft begeven, zodat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet langer van toepassing is en zij aldaar de machtigingsaanvraag kon indienen via de reguliere procedure van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De raadsman van de verzoekster bevestigt dat de verzoekster naar Polen is gegaan na het instellen van de huidige vordering en hij stelt dat hij niet weet waar de verzoekster momenteel verblijft aangezien hij ze niet heeft kunnen bereiken. Op geen enkele wijze wordt evenwel toegelicht welk concreet en zeker voordeel de verzoekster in de gegeven omstandigheden nog kan halen uit een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing rijst de vraag of de verzoekster in de huidige omstandigheden wel nog een concreet voordeel kan halen uit de eventuele vernietiging ervan. Het betreft immers een bevel om het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten "*tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*", hetgeen thans het geval is aangezien uit de door de verweerder overgemaakte stukken blijkt dat in het kader van de aanvraag *single permit* van 11 augustus 2023 als huidige verblijfplaats van de verzoekster een adres in Polen wordt opgegeven en de verzoekster in het bezit is van een visum type D voor Polen geldig voor een periode van 365 dagen van 24 april 2023 tot 22 april 2024.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliceert niet dat de verzoekster over enig recht op binnenkomst of verblijf in België zou beschikken en wanneer dit bevel reeds zijn volledige uitvoering heeft gehad, heeft de eventuele vernietiging ervan geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoekster.

De raadsman van de verzoekster heeft ter terechtzitting bevestigd dat de verzoekster zich na het nemen van de bestreden beslissingen naar Polen heeft begeven. Het blijkt voorts en het wordt niet betwist dat zij in Polen over een verblijfsrecht beschikt op basis van een visum type D voor een periode van 365 dagen dat geldig is van 24 april 2023 tot 22 april 2024. Hieruit blijkt reeds dat de verzoekster uitvoering heeft gegeven aan de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de tweede bestreden beslissing reeds zijn volledige uitvoering heeft gehad, heeft de eventuele vernietiging ervan geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoekster.

Bovendien is ter terechtzitting gebleken dat de raadsman van de verzoekster haar niet meer kan bereiken en hij stelt niet te weten waar zij momenteel verblijft.

Zoals de verweerder ter terechtzitting pertinent heeft opgemerkt, wijst de Raad erop dat de verzoekster, indien zij haar belang bij het ingestelde beroep wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor de ingestelde procedure dient te vertonen. Aangezien de verzoekster

woonplaatskeuze deed bij een advocaat, rustte op haar de verplichting om regelmatig contact met haar raadsman op te nemen om zich van het verdere verloop van de procedure te vergewissen, om op die manier haar volgehouden belangstelling te betonen voor de hangende procedure en om, waar nodig, bijkomende inlichtingen te verstrekken (cf. RvS 21 mei 2002, nr. 106.700). Verzoeksters houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe hij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het gebrek aan enig recent contact tussen de verzoekster en haar advocaat en gelet uit de ter terechtzitting neergelegde stukken waarin, onder meer, de verzoekster zelf op 18 juli 2023 (dit is na het instellen van de onderhavige vordering) heeft verklaard dat zij in Polen woont alwaar zij tot 22 april 2024 over een verblijfsrecht beschikt op basis van een geldig visum type D, dient te worden aangenomen dat de verzoekster geen blijk heeft gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het door haar ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

De verzoeker moet dan ook de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en haar gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat haar raadsman ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Bovendien stelt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift geen middel ontwikkelt dat specifiek gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2023.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

De Raad stelt samen met de verweerder vast dat in de voorliggende zaak niet op duidelijke wijze wordt toegelicht hoe de in het enig middel genoemde rechtsregels door het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2023 zouden zijn geschonden. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Bijgevolg is het beroep, wat de tweede bestreden betreft, hoe dan ook niet-ontvankelijk.

De voorgaande vaststellingen volstaan om het beroep in zijn geheel te verwerpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------